

อักษรเกษตร...รุ่นแรก

เกษตรศาสตร์เรา	นักมารารถักสู้กัน
เกษตรก้าวหน้า	ต่างคนเร่งรุกบุกไม่
จิตใจเกษตรเข้มแข็ง	ร่วมแรงร่วมกายร่วมใจ
เกษตรระดมทุกใจ	พร้อมใจร่วมกัน

ภาพความทรงจำ ณ เกษตรบางเขน ปี ๒๕๑๐-๒๕๑๔ ที่หล่อหลอมพวกเราสาวอักษรหลากหลายเรื่องราวที่ต่างจากคณะอื่น ด้วยความเป็นเด็กสายศิลป์ ไม่คุ้นชินกับวิชาครอบจักรวาลที่พวกเราต้องมานั่งเรียนให้ได้ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต (มนุษยศาสตร์) หรือศิลปศาสตรบัณฑิต (สังคมศาสตร์) ตามสาขาวิชาที่กำหนดในหลักสูตร จะอาศัยรุ่นพี่ปี ๒ ของคณะ แนะนำแนวทางการเรียนให้ ก็มีแต่พี่วิทยาศาสตร์เท่านั้น นอกจากอาจารย์แล้วพวกเราดูโดดเดี่ยวมาก ในการเรียนวิชาพื้นฐานทางวิทย์-คณิต ตอนปลายปี ๑ พวกเราเคยร้องขอความอนุเคราะห์ ดร. ทวี ญาณสุคนธ์ คณบดีคณะวิทยาศาสตร์และอักษรศาสตร์ ขณะนั้น โดยขอให้จัดกลุ่มวิชาที่เรียนเข้าใจยาก เช่น คณิต ฟิสิกส์ ชีวะเคมี บัญชี สถิติ แก่พวกเราเป็นพิเศษ แต่ไม่เป็นผล พวกเราหลายคนจำต้องทนเรียนกันจนจบ

อีกเรื่องที่มีผลกระทบต่อการศึกษาของพวกเราไม่แพ้กัน คือ การปรับพฤติกรรมความเป็นอยู่ในเกษตรนคร พวกเราหลายคนไม่มีสิทธิ์อยู่หอพัก ช่วงก่อนรับน้อง สัปดาห์หนึ่งจะต้องพักค้างกับเพื่อนในหอเพื่อประชุมเชียร์ อบรมบ่มเพาะความเป็นลูกสีเขียวที่ติดดินถึง ๓ วัน (จันทร์ พุธ ศุกร์)

ที่สำคัญพวกเราต้องปั่นจักรยานคู่ชีวิตกันหน้าตั้งเพื่อไปเรียนตามตึกตามคณะที่ลงทะเบียนเรียน ยามว่างสาวสังคมจะจับกลุ่มกันที่อาคารชั่วคราวที่ตั้งภาควิชาสังคมศาสตร์ ดร.นิพนธ์ คันธเสวี เป็นหัวหน้าภาค อยู่ตรงข้ามกับคณะเศรษฐศาสตร์ ส่วนเหล่านักศึกษายุวชนไทยและพันธู์เทศอีก ๙ ชีวิต จะปักหลักเรียนกันที่ตึกธรรมศาสตร์ มีอาจารย์ประชุม ทัพพะสุด เป็นหัวหน้าภาควิชาภาษาอังกฤษ อาจารย์เฉพาทางส่วนใหญ่เป็นอาจารย์พิเศษ ที่จำได้ ดร.ประเสริฐ ญ นคร สอนภาษาถิ่น สถิติ ดร.เสวี ไตรรัตน์ สอนเคมี อาจารย์จำนง ทองประเสริฐ สอนตรรกศาสตร์ อาจารย์สวัสดิ์ พิณจันทร สอนบาลี อาจารย์จำลอง สารพัฒน์ สอนสันสกฤต อาจารย์ชินชญา อัถลัมปุณณะ สอนเขมร ดร.กุลศักดิ์ ฉายางาม สอนฝรั่งเศส อาจารย์วินัย พุระหงส์ สอนการประพันธ์ เป็นต้น

คราวปิดภาคเรียนปลายปี ๓ สาวสังคมมีโอกาสฝึกงานภาคสนามในการเก็บรวบรวมข้อมูล งานวิจัยเรื่อง ปัจจัยด้านเศรษฐกิจและสังคมที่มีอิทธิพลต่อการไม่เรียนต่อของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ ๔ ในจังหวัดเชียงใหม่ เป็นเวลา ๑๐ วัน ออกเดินทางโดยรถไฟทั้งไปและกลับ ภายใต้การกำกับ ดูแลของ ดร.นิพนธ์ คันธเสวี อาจารย์เพ็ญศรี กาญจโนมัย และอาจารย์สิงห์ทอง พรนิคม ภารกิจของ พวกเราทั้ง ๑๔ คน คือ ทุกเช้าเราจะจับคู่กันไปรับชื่อและที่อยู่ของนักเรียนวันละ ๕ คน พร้อมข้าวห่อ จากอาจารย์ เพื่อออกไปเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบสอบถามกึ่งสัมภาษณ์ในหมู่บ้านของ

อำเภอเมือง อำเภอสันทราย และอำเภอดอยสะเก็ด ครอบครัวเด็กนักเรียนส่วนใหญ่มักทำไร่กระเทียม และแตงโม บ้านแต่ละหลังอยู่ห่างกันมาก กว่าจะได้ข้อมูลครบ ๕ คน ก็เหนื่อยอ่อน ชาวบ้านมีอัธยาศัย ไมตรีดีมาก ช่วยบอกทาง ช่วยพาไป ให้ยืมจักรยาน บางวันโชคดีเสร็จเร็วจะชวนกันนั่งรถสองแถว ไปเที่ยวในเมือง เวลานั้นเป็นช่วงปิดเทอมพวกเราได้พักที่โรงเรียนสันทรายวิทยาคม ความเป็นอยู่ ง่ายๆ ปูเสื่อ กางมุ้งนอนในห้องเรียน ห้องอาบน้ำสร้างชั่วคราวด้วยสังกะสีไม่มีประตู ทุ่งกระโจมอก อาบน้ำ ตักน้ำจากบ่อมาอาบ ห้องน้ำห่างจากตัวอาคารราว ๕๐ เมตร

ครั้งนั้นเพื่อนพีชสวน คณะเกษตร ไปฝึกงานที่ดอยปุย ในการกำกับดูแลของอาจารย์สืบศักดิ์ นวจินดา เมื่อพวกเราทำงานเสร็จตามกำหนด อาจารย์สืบศักดิ์ได้พาเพื่อนพีชสวนและพวกเราขึ้นไป เที่ยวชมพระตำหนักภูพิงศ์ราชนิเวศน์ซึ่งอาจารย์เป็นผู้ดูแลการปลูกกุหลาบบนพระตำหนักภูพิงศ์

แล้วพาไปเที่ยวถ้ำเชียงดาว บ่อน้ำร้อนที่ฝาง วันต่อมาพาไปเล่นน้ำสงกรานต์ในเมืองเชียงใหม่อีกเป็นที่สนุกสนานและประทับใจพวกเรามาก และก่อนการเดินทางกลับกรุงเทพฯ ดร.นิพนธ์ พาพวกเราไปเลี้ยงอาหารและฟังเพลงที่รินคำโรงแรมชั้นนำของเชียงใหม่สมัยนั้น แม้วันเวลาผ่านไปเกือบ ๕๐ ปีแล้ว สาวสังคมยังพูดคุยเรื่องฝึกงานอย่างสุขใจไม่รู้ลืม

ส่วนสาวภาษาพากันไปศึกษาค้นคว้าหัวข้อสัมมนาตามสาขาวิชา สาวภาษาไทยค้นคว้าเรื่องปฐมสมโพธิกถา ก็จะชุลุกกันอยู่ที่หอสมุดแห่งชาติ ข้อมูลและคำแนะนำส่วนใหญ่ได้รับความกรุณาจากอาจารย์สวัสดิ์ พินิจจันทร์ มีบางคนตามสาวสังคมไปร่วมกิจกรรมที่สมาคม Y.M.C.A. ชลบุรี คนหนึ่งแอบหนีอาจารย์หม่อมตึกมหาหงส์ ตามเพื่อนและพี่วิทยาศาสตร์ไปเก็บตัวอย่างพันธุ์พืชในป่ามหาวิทยาลัยขอนแก่น ขากลับแวะเที่ยวปราสาทหินพิมาย ไทรงาม และมวกเหล็ก เป็นการหนีเที่ยวที่สนุกมาก และยังตามเพื่อนไปศึกษาตุงกท่งทุ่งนาบางปะหัน ออยุธยา อีกที่ที่สนุกกันตามประสาสาวทรานซิสเตอร์ร้องเพลงริมฝั่งน้ำ เล่นน้ำทะเลที่ศูนย์ฝึกทอผ้าเขาเต่า หัวหิน ยังจำได้ไหม ส่วนอีกหลายคนไปออกค่ายอาสาพัฒนาของมหาวิทยาลัย ทั้งหมดทั้งมวลล้วนเป็นคุณูปการแก่พวกเราชาวอักษรอย่างหาที่สุดมิได้

อักษรเกษตรแรกประเดิมเริ่มยี่สิบห้า

อยู่ต่อมาสองเพื่อนชายแยกย้ายหนี
ยี่สิบสามสาวเรียนจบครบพอดี
ปัจจุบันยี่สิบคนก่นอาลัย
จันทร์เพ็ญ งามตา อรพิณท์สิ้นลาลัย
จ่อจิตจับอุทิศกุศลดลสมัย
เสวยภพเสวยสุขหมดทุกข์ภัย
จริงจากใจเพื่อนเหลืออยู่ดูแลกัน

เล็กลิมกุ่มป้อมตุ้มแคว้นภา
จิตจุมิกติกติมตุ้ต้อยนกหนูอืดโองอ้อยประไพวรรณ

ภาพทรงจำย่าเดือนหมู่เพื่อนเอ๋ย
ภาพก่อนเคยร่วมทุกข์ร่วมสุขสันต์
ศึกษาฝึกงานกีฬาเล่นเต้นเชียร์กัน
สารพันบ่มเพาะเหมาะตามกาล
แล้วย้ายแยกไปทำงานการอาชีพ
พบกันรีบคล่องแขนแน่นประสาน
ห้าสิบปีผ่านผันเช่นวันวาน
เกษมศานต์สุขเกษมอิมเอมใจ

ที่สุดนี้พวกเราสาวอักษรทั้ง ๒๐ ชีวิต ขอตั้งกุศลจิตน้อมกราบรำลึกพระคุณครูอาจารย์ ผู้ประสิทธิ์ประสาทสรรพวิชาทั้งทางโลกทางธรรม และขอขอบคุณรุ่นพี่เกษตร รุ่น ๒๓ รุ่น ๒๔ รุ่น ๒๕ รุ่น ๒๗ และน้องเกษตรรุ่น ๒๔ รุ่น ๒๙ รุ่น ๓๐ ที่ร่วมกันเป็นพลังขับเคลื่อนหนุนนำกิจกรรม อันหลากหลาย ตลอดระยะเวลา ๔ ปี นับเป็นประสบการณ์ที่ทรงคุณค่าทางโมติเรจิตมิตรภาพ ปลุกฝัง ความรักสามัคคี ความเอื้ออาทรห่วงใยกันและกัน สร้างความอดทนแข็งแกร่งในการดำรงชีวิตตลอดมา จวบ ๕๐ ปี พวกเราสาวอักษรทั้ง ๒๐ คน จะมุ่งมั่นกระทำแต่กรรมดี เป็นกำลังใจให้กันและกัน และ จะรักษาความเป็นเพื่อนร่วมรุ่น K.U.27 ที่รักสามัคคีกันตราบเท่านาน

รัตนภรณ์ ทิพนธ์